

TAFSIR AV Kapitel 71, Nuh ~ Noah

Kapitel 71 – Nuh: Profetens uthålliga kallelse och folkets undergång

---

Kapitel 71, Nuh ~ Noah

Beskrivning:

Kapitlet uppenbarades i Mecka och innehåller 28 verser. Hela kapitlet är ägnat åt Profeten Noas kallelse till sitt folk. Gud berättar för oss Noas historia, vars tålamod prövades till det yttersta men som ändå stod fast i sin övertygelse och fortsatte att arbeta för Gud till slutet.

Verserna 1-14 – Noas kallelse

Noa är kanske den första profeten efter Adam. Budskapet han gav till de korruperade människorna på den tiden kan sammanfattas i tre ord: tillbedjan, gudsfruktan och lydnad till Profeten. Det vill säga: att endast tillbe Gud och avstå från alla falska gudar, att leva sitt liv med gudsfruktan i hjärtat, och att betrakta Guds profet som ett exempel att följa i alla

avseenden. Religionen kan inte vara fullständig om någon av dessa saknas.

Vi förstår lätt tillbedjan av Gud och att följa Profetens väg, men vad betyder "gudsfruktan"? Det är medvetenheten om att Gud vakar över oss, vilket får oss att leva ett rent liv. En gudsmedveten person är ständigt uppmärksam på sina ord, handlingar och tankar och strävar alltid efter uppriktighet och renhet.

Noa varnade sitt folk innan ett smärtsamt straff skulle komma. Han uppmanade dem att tjäna Gud, vara medvetna om Honom och lyda honom. Han lovade att Gud skulle förlåta deras synder och ge dem respit till deras bestämda tid, för när Guds tid kommer kan den inte skjutas upp. Han kallade sitt folk natt och dag, men ju mer han kallade dem desto mer flydde de. Varje gång han kallade dem för att Gud skulle förlåta dem, stoppade de fingrarna i öronen, täckte sina huvuden, fortsatte i förnekelse och blev alltmer arroganta.

Han predikade för dem både offentligt och privat, uppmanade dem att be sin Herre om förlåtelse och påminde dem om att Han är ständigt förlåtande. Han skulle sända regn, ge dem rikedom och söner, samt förse dem med trädgårdar och floder. Noa sparade ingen möda för att föra människor till den rätta vägen, men hans folk var inte redo att acceptera honom. Man kunde tro att ett så sant och fullständigt budskap skulle uppskattas och accepteras direkt, men människor ogillar i allmänhet varningar som stör deras själviska och vårdslösa livsstil.

Verserna 15–25 – Noa påminner sitt folk om bevisen för Guds Enhet och deras attityd

Noas folk erkände Gud, men medvetenheten om Guds Majestät hade inte blivit inpräntad som den borde. Faktum är att denna medvetenhet om Guds storhet är det verkliga måttet på gudsdyrkan. Den vars hjärta inte är genomsyrat av Guds storhet är ingen sann troende.

Gud frågar om vi någonsin har funderat över hur Han skapade de sju himlarna, den ena ovanpå den andra, placerade månen som ett ljus i dem och solen som en lampa, hur Han ska återföra oss till jorden och sedan föra oss ut igen, och hur Han har brett ut jorden för oss att vandra på dess rymliga stigar.

Noa klagade till Gud att folket hade olytt honom och följt dem vars rikedomar och barn bara ökade deras fördärv. Folket förnekade Noas vädjan om reform eftersom de ansåg att de som hade hög status i världen var mer värda att lyssna på än Noa. De mäktiga avvisade sanningen, och därför avvisade de mindre också den eftersom de mäktiga hade gjort det.

Motståndarna till Noa smidde många planer mot honom. En av dessa var att sprida ett rykte om att Noa var emot deras gamla stora män. De gjorde en plan att aldrig överge sina gudar, särskilt Wadd, Suwa, Yaghuth, Yauq och Nasr (namn på deras avgudar). Alla hade varit män av stor fromhet i forna tider som gradvis blev helgade och till slut började människor tillbe dem. Det var lätt att vända folket mot Noa i dessa mäns namn. Till slut bad Noa Gud att sända fördärv över de onda.

Verserna 26–28 – Noa åkallar Gud mot de icke-troende

Noa bad att Gud inte skulle lämna någon av de icke-troende kvar på jorden, eftersom de skulle leda Hans tjänare vilse och endast föda syndare och icke-troende. Noa bad också om förlåtelse för sig själv, sina föräldrar och alla som kom in i hans hus som troende. Hans bön sträckte sig till alla troende, och han bad om deras förlåtelse också.

Det framgår av Noas bön att ondskan i hans tid hade nått sin yttersta gräns. Felaktiga trosuppfattningar och tankar hade blivit så utbredda i samhället att varje barn som föddes och växte upp där skulle ha gått vilse. När detta stadium hade nåtts var Noas folk dömda till inget mindre än förstörelse genom Noas flod. De dränktes och sändes till Helvetet för sina onda gärningar. De fann ingen som kunde hjälpa dem mot Gud.

[KAPITEL 71](#)

«[TAFSIR AV Kapitel 72, al-Jinn ~ Jinnerna](#)

[TAFSIR AV Kapitel 70, al-Ma'arij ~ Uppstigningens vägar](#)»

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)

- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)